

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1558/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Владета Петровић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Предраг Филиповић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1859/21 од 15.09.2021. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1859/21 од 15.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1859/21 од 15.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1525/20 од 27.04.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац по основу стицања у ванбрачној заједници са туженом сувласник са уделом од 50% на једној стамбеној згради – кући габарита Су+Пр+По величине 9,85 x 7,55 м, бруто површине 74,37 м², помоћне зграде број 2, гараже величине у основи 6,60 x 6 м бруто површине 39,60 м² и помоћне зграде, оставе величине у основи 7 x 4,50 м бруто површине 31,50 м², саграђених на кп. бр. 8029/1 (стари број кп бр 4809/7) из листа непокретности број ... (стари број 35) у КО ..., заједно са правом коришћења земљишта на коме се објекти налазе и земљишта неопходног за редовну употребу објекта, те да је сукорисник у висини од 40% на кп бр 8029/1 (стари број 4809/7) у површини од 0.05,15 ха из листа непокретности број ... КО ..., што је тужена дужна признати и обавезана да трпи и дозволи да се тужилац упише код РГЗ Службе за катастар непокретности у Лозници као сувласник на наведеним објектима и као сукорисник на наведеној катастарској парцели без даљег учешћа тужене по принципу *clausula intabulandi*. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 745.150,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова преко досуђеног до траженог износа од 950.950,00 динара са законском затезном каматом одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1859/21 од 15.09.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена, а делимично одбијена и првостепена пресуда преиначена у делу којим је одређена обавеза тужене да трпи и

дозволи да се тужилац упише код Републичког геодетског завода Службе за катастар непокретности у Лозници као сувласник на објектима наведеним у изреци пресуде, тако што се тужена обавезује да трпи и дозволи да се тужилац упише код РГЗ Службе за катастар непокретности у Лозници као сувласник на наведеним објектима када се за то стекну законски услови и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што су тужиоцу досуђени трошкови првостепеног поступка од 745.150,00 динара снижени на износ од 541.600,00 динара, док је у непреиначеном ожалбеном усвајајућем делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева учињеног пред другостепеним судом, са предлогом да се о ревизији одлучује на основу члана 404. ЗПП ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спору и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити новог тумачења права. Тужена у ревизији није пружила доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Осим тога разлози ревизије се у претежном делу односе на оспоравање утврђеног чињеничног стања што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП и на битне повреде одредаба парничног поступка што није законски разлог за изјављивање посебне ревизије.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 05.05.2014. године, а вредност предмета спора износи 3.000.050,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Другостепеном пресудом делимично је преиначена првостепена пресуда у погледу споредног потраживања (да се упис права у јавне књиге изврши када се за то стекну законски услови) и одлуке о трошковима, па нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у случају када је другостепени суд преиначио одлуку о споредном тражењу и трошковима поступка.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић